

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **S. S.**, st. příslušnost Ukrajina
zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem
sídlem Janáčkovo nábřeží 84/9, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č.j. OAM-20/LE-BE02-LE22-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015 č.j. OAM-20/LE-BE02-LE22-2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V žalobě uvedl, že klíčovým bodem napadeného rozhodnutí správního orgánu bylo hodnocení situace na Ukrajině, přičemž správní orgán vycházel z informačních zdrojů Ministerstva zahraničních věcí České republiky, Amnesty International, ČTK a zpráv Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Základní vadou těchto informačních zdrojů podle žalobce je jejich neaktuálnost a chybějící vypovídací schopnost. Žalobce má za to, že některé zprávy jsou z doby před podpisem minských dohod a další vykreslují situaci na Ukrajině těsně po podpisu minských dohod, tedy v době, kdy byly šance na mírové uspořádání konfliktu. Pokud jde o vypovídací schopnost, tak většina zpráv podle žalobce

se soustřeďuje na východní oblasti a víceméně přehlíží jiné oblasti Ukrajiny a ani v jedné z těchto zpráv se například nevyskytuje zmínka o silách snažících se o odtržení Zakarpatské Ukrajiny. Žádná ze zpráv nezmiňuje násilí. Podle názoru žalobce základním třetím bodem konfliktu je neuvážená snaha USA a Evropské unie o revizi výsledků druhé světové války, a to ve směru změn sfér a jejich posunutí v neprospěch Ruské federace jako přímého pokračovatele Svazu sovětských socialistických republik. To podle žalobce znamená, že v případě Ruské federace jde o zásadní otázku, pro kterou je ochotna vstoupit do daleko hlubšího konfliktu, než se na první pohled zdá, a tomu také nasvědčuje průběh událostí posledních týdnů. Podle žalobce v oblasti dochází k velké koncentraci těžké bojové techniky, do oblasti jsou přesouváni armádní specialisté USA, s největší pravděpodobností je ukrajinská armáda vyzbrojována moderními zbraňovými systémy z USA, separatisté se počátkem června pokusili o ofenzívu, která byla ze strany ukrajinské armády potlačena, jsou prováděny operace tajných služeb Ruské federace k diverzi na celém území Ukrajiny, jsou podporovány separatistické síly na západě Ukrajiny k odtržení Zakarpatské Ukrajiny od Ukrajiny, v průběhu roku 2014 a v roce 2015 bylo zavražděno cca 30 až 40 tisíc obyvatel Zakarpatské Ukrajiny, na území Ukrajiny jsou síly v opozici k nové vládní garnituře a považují politický převrat v roce 2014 za nelegální a konečně konflikt na Ukrajině nese zřejmé prvky občanské války a této situace se snaží využít Ruská federace k rozpoutání silného občanského konfliktu. Podle žalobce je zřejmé, že se zde rýsuje daleko závažnější konflikt než snaha o odtržení Doněcka a Luhanska a udržení Krymu, že se jedná o plnohodnotnou občanskou válku mezi prorusky orientovanou skupinou obyvatel a bývalými podporovateli prezidenta Janukovyče a proevropsky orientovanými obyvateli zejména západní části Ukrajiny; konflikt na Ukrajině je využíván jak Ruskou federací, tak USA a Evropskou unií k prosazování vlastních geopolitických zájmů. Žalobce dodal, že samotní obyvatelé Ukrajiny jsou rozdělení na dvě základní skupiny, a to na skupinu, jež by přivítala mírové ukončení konfliktu, uznání Luhanska a Doněcka jako samostatné nebo alespoň autonomní oblasti a uznání Krymu jako ruského území, proti tomu je druhá skupina, která požaduje udržení celistvosti Ukrajiny, jak k tomu došlo po rozdělení SSSR. Připomněl, že Ukrajina je jaderná velmoc, která se v roce 1994 na základě tzv. Budapešťského memoranda vzdala svých jaderných zbraní proti zárukám své územní celistvosti a bezpečnosti ze strany Ruska, Velké Británie a USA; žalobce tedy nepovažuje argumenty žalovaného o situaci na Ukrajině za aktuální a adresné k oblasti, kde žije žalobce, tj. Zakarpatské Ukrajině. Žalobce podle svého tvrzení splňuje podmínky udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., protože mu hrozí vážná újma v oblasti svévolného násilí v oblasti vnitřního konfliktu na území Ukrajiny, že splňuje test reálného nebezpečí a že v oblasti dochází k selhávání ochrany obyvatel proti vnitřní diverzi prováděné jednak bojovkami Právého sektoru, ale také dalšími neidentifikovanými silami. Závěr žalovaného, že oblast mimo východní území části Ukrajiny je bezpečná, podle žalobce neodpovídá aktuální situaci. Pokud jde o názor, že žalobce přijel do České republiky prvoplánově za prací, toto je dle tvrzení žalobce pravdou, ale dodal, že je nutno připomenout i doporučení vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, že je nutno pozici osob, kteří prvoplánově přijeli z Ukrajiny do jiných zemí za prací, posuzovat podle aktuálního vývoje a zohlednit skutečnost, že konflikt nabírá na síle a že se bude pravděpodobně situace nadále zhoršovat.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi vyslovil nesouhlas, neboť tyto námitky podle žalovaného neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či zákona č.

325/1999 Sb. Odkázal na obsah správního spisu, přičemž dodal, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné, objektivní a aktuální (vyjma informací z roku 2014 bylo žalovaným dle jeho tvrzení vycházeno i z informací databáze České tiskové kanceláře z roku 2015). Připomněl, že žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost; před odchodem ze země původu žalobce žil na území Zakarpatské Ukrajiny, kde však v době vydání napadeného rozhodnutí žádné násilné střety neprobíhaly. Údaje o zavraždění cca 30 – 40 tisíc obyvatel Zakarpatské Ukrajiny uvedené v žalobě jsou podle žalovaného nedoložené a nevěrohodné, neboť tyto informace neobsahují uvedení jediného informačního zdroje. Žalovaný dodal, že ozbrojený konflikt v zemi žalobcova původu je již po dobu cca jednoho roku zakonzervován pouze na Luhanskou a Doněckou oblast, kde však žalobce nežil, přičemž aktuální nahodilé násilnosti v západní části Ukrajiny lze považovat za kriminální záležitosti, nikoli za ozbrojený konflikt ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb.

3. V replice k vyjádření žalovaného žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného obsaženými v jeho vyjádření, uvedl další obecné informace o situaci na Ukrajině a přiložil zprávy z různých zpravodajských serverů, jež měly dokládat jeho tvrzení.
4. K replice žalobce se vyjádřil žalovaný tak, že kromě již zopakovaných argumentů uvedl, že žalobcem popisované nahodilé násilnosti v západní části Ukrajiny lze považovat za kriminální záležitosti, nikoli za ozbrojený konflikt ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb.; ojedinělý konflikt v Mukačevu v červenci 2015, k němuž došlo ve spojitosti s pašováním cigaret, nelze označit za občanskou válku, ve Lvově v posledních měsících došlo pouze ke dvěma výbuchům; pokud by situace v této oblasti byla tak nebezpečná, jak je prezentováno v žalobě, nebudou tam cestovní kanceláře organizovat a realizovat zájezdy pro turisty. Žalovaný podotkl, že k různým teroristickým útokům dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy (např. ve Španělsku, Francii, Velké Británii, USA apod.); teroristé, náboženští fanatici či různé ozbrojené skupiny mohou v současné době více či méně udeřit kdykoli a kdekoli na světě, přičemž je velice obtížné těmto útokům předcházet. Žalovaný setrval na tom, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb., a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval duplikou, kde znovu uvedl své závěry o situaci na Ukrajině, zejména na Zakarpatské Ukrajině, jež je dle žalobce velmi nepříznivá a podobná situaci v roce 1939. Hodnocení situace v této oblasti provedené žalovaným žalobce považuje za zcela zavádějící a nepřesné. Trval na svém návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 1. 2018 zástupkyně žalovaného setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, zástupce žalobce ač řádně předvolán se k jednání bez omluvy nedostavil.
7. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (včetně přílohy) doručenou žalovanému dne 27. 1. 2015, protokol žalovaného ze dne 12. 2. 2015 k pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protokol žalovaného ze dne 13. 4. 2015 o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, zpravodajství České tiskové kanceláře o situaci

na Ukrajině z let 2014 a 2015, informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci na Ukrajině ze dne 16. 4. 2014, č.j. 98524/2014-LPTP, informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci na Ukrajině ze dne 29. 5. 2014, č.j. 98525/2014-LPTP, informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci na Ukrajině ze dne 1. 8. 2014, č.j. 110105/2014-LPTP, zprávu Amnesty International z března 2014 nazvanou „Trest smrti – Rozsudky smrti a popravy v roce 2013“, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č.j. OAM-20/LE-BE02-LE22-2015.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též "s.ř.s."/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 27. 1. 2015 podal žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tak, že na Ukrajině je válka, kam nechce, určitě by ho tam povolali; má německý původ; chce v České republice založit rodinu se svou přítelkyní. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 2. 2015 mimo jiné uvedl, že v dětství žil s rodiči v jejich bytě v Zakarpatské oblasti ve městě Rachiv; po ukončení školy asi v roce 1998 začal pracovat, a to brigádně na stavbách; takto pracoval a žil až do svého odjezdu, pokud byla práce; stále bydlel u rodičů. Do bytu rodičů by se už nemohl vrátit, protože tam žije mimo matky žalobcův bratr s rodinou, jenž má manželku a tři děti – pro žalobce by tam nebylo místo. Žalobce dle svého tvrzení odjel za prací, neboť v jeho vlasti není práce. Dále uvedl, že přicestoval do České republiky v roce 2006, měl vízum na rok a to si obnovoval; poslední platné vízum měl asi do roku 2012, to už si nepamatuje; právní zástupce k tomu doplnil, že žalobce dle rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie pobýval na území České republiky od 1. 9. 2013 do 27. 1. 2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, přecež mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok. Žalobce k dotazu žalovaného odpověděl, že má v České republice dvě družky, přičemž ani s jednou z nich nežil trvale ve společné domácnosti. K dotazu, proč žádá o mezinárodní ochranu v České republice, odpověděl, že nechce do války zabíjet lidi; kdyby se vrátil na Ukrajinu, určitě by ho povolali do armády; dalším důvodem je, že zde chce založit rodinu. Žalobce dle svého tvrzení nikdy neměl ve vlasti problémy se státními orgány, úřady, soudy policií či armádou ani neměl ve vlasti v minulosti problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení či jiné problémy. Dodal, že ví, že mu bylo na adresu posláno předvolání do armády – říkala mu to matka asi před měsícem, ale nepřevzala to (tuto písemnost). Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 13. 5. 2015, č.j. OAM-20/LE-BE02-LE22-2015, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
11. V § 12 zákona č. 325/1999 Sb. je stanoveno: „Ažyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů

ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

12. Podle § 2 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 27. 1. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
13. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.
14. Co se týče důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., žalobce podle závěru soudu neuvedl ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měl být ve své vlasti pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naplnění žádného z důvodů dle § 12 písm. b) cit. zákona žalobce ostatně ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení netvrdil. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
15. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
16. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž to netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.
17. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
19. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze

správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou a plně svéprávnou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních prohlášení dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči; ani případnou existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil. Soud podotýká, že žalobce ostatně v žalobě ani překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití nenamítal.

20. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 27. 1. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

21. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení; soud se ztotožňuje se žalovaným, který v napadeném rozhodnutí přiléhavě doplnil, že žalobce naopak výslovně prohlásil, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy a vlast opustil pouze kvůli práci v zahraničí. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona č. 325/1999 Sb.
22. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) cit. zákona (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), jádrem žalobcovy argumentace jak v žalobě, tak v replice k vyjádření žalovaného byl popis aktuální politické situace na Ukrajině. Soud v této souvislosti dává za pravdu žalovanému, který v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Na základě citovaných informačních zdrojů i skutečností obecně známých, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, je správní orgán nucen konstatovat, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z těchto informací totiž zcela jasně vyplývá, že není žádný důvod domnívat se,*

že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žadatel pochází z nejzápadnější části země, ze Zakarpatské oblasti, která je velmi vzdálená od ozbrojených střetů, a bezpečnostní situace se tu nijak nezměnila. Tohoto regionu se zmíněná bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzuje např. informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a rovněž dospěl k závěru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.

23. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzeň hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí

prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

24. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. I v daném případě žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti (konkrétně z města Rachiv) nacházející se na západě Ukrajiny, tj. v oblasti nedotčené konfliktem nacházejícím se ve východní části země; pokud jde o tvrzení žalobce, že k podpoře vnitřního rozvratu bylo v průběhu roku 2014 a v roce 2015 zavražděno cca 30 – 40 tisíc obyvatel Zakarpatské Ukrajiny, toto tvrzení žalobce nepodpořil žádným informačním zdrojem, přičemž toto nevyplývá ani ze zpráv založených ve správním spise; soud toto tvrzení tudíž považuje za zcela nepodložené. Co se týče tvrzení žalobce o možnosti nástupu výkonu vojenské služby, jak vyplývá ze shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu a jím citované další judikatury, možnost nástupu výkonu vojenské služby žalobce sama o sobě neznamena existenci vážné újmy ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Ohledně žalobcem namítané neaktuálnosti zpráv obsažených ve správním spise, z nichž vycházel žalovaný, soud uvádí, že žalovaný kromě zpráv z roku 2014 vycházel i ze zdrojů získaných v roce 2015 (srov. informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 15. 1. 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině či zprávu České tiskové kanceláře ze dne 14. 1. 2015 nazvanou „Porošenko rozhodl o další částečné mobilizaci, od loňská čtvrté“), jež lze považovat za aktuální (v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí šlo o informační zdroje staré pouhé necelé čtyři měsíce). Zdejší soud podotýká, že v případě, jehož se týká shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 290/2017-23, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána dne 18. 6. 2015 (tj. poté, co již vydáno žalobou napadené rozhodnutí v nyní posuzované věci) a žalovaný o této žádosti jiného žadatele rozhodl dne 4. 8. 2015; Nejvyšší správní soud tedy zohlednil situaci, jež byla aktuální v létě 2015, tedy již několik měsíců po uzavření žalobcem odkazovaných minských dohod, a ani za této situace (ve věci podobné případu žalobce) neshledal naplnění reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Tato žalobní námitka proto nemůže obstát. V této souvislosti soud podotýká, že pokud měl žalobce zprávy obsažené ve správním spise za zastaralé a neaktuální, mohl tyto skutečnosti namítnout při seznámení s podklady rozhodnutí dne 13. 4. 2015, po tomto seznámení s podklady rozhodnutí doložit písemné vyjádření s odkazem na (podle žalobce) aktuální zprávy o situaci v oblasti; tohoto práva žalobce nevyužil, přestože tuto možnost měl a při seznámení s podklady rozhodnutí připustil, že pokud něco bude dokládat, pak písemně po poradě s právním zástupcem.

25. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v oblasti Zakarpatské Ukrajiny, kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
26. Soud podotýká, že se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, který ve vyjádření k žalobcově replice mimo jiné uvedl, že ojedinělý konflikt v Mukačevu v červenci 2015, k němuž došlo ve spojitosti s pašováním cigaret, nelze označit za občanskou válku; pokud by situace v této oblasti byla tak nebezpečná, jak je prezentováno v žalobě, nebudou tam cestovní kanceláře organizovat a realizovat zájezdy pro turisty. Lze souhlasit i s tvrzením žalovaného, že k různým teroristickým útokům dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy (např. ve Španělsku, Francii, Velké Británii, USA apod.); teroristé, náboženští fanatici či různé ozbrojené skupiny mohou v současné době více či méně udeřit kdykoli a kdekoli na světě, přičemž je velice obtížné těmto útokům předcházet.
27. Ani zdejší soud tak neshledal naplnění existence nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
28. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb.
29. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá a žádnou takovou skutečnost ostatně v žalobě (jakož ani v replice a duplice k vyjádřením žalovaného) neuvedl ani žalobce, který uváděl pouze obecná tvrzení o situaci na Ukrajině.
30. Soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
31. Soud v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce.
32. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně